

Scénář k rozhlasové reportáži - Jaroslav Botka

Pan Botka se narodil v roce 1958 v Chlumci nad Cidlinou. Svoje dětství ale prožil v pražských Dejvicích, které byly v tu dobu úplně jiné než dnes. Klidná čtvrť s menším provozem, kde se každý s každým znal. Ulice lemovaly malé obchůdky, kde prodavači znali jména svých zákazníků, a děti si hrávaly na ulici do setmění.

Praha byla jiná. Já pamatuju dobu, kdy po Dejvický chodila maminka a s každým druhým se pozdravila. Protože pracovala v obchodě a ty lidi se znali, zdravili se a byli na sebe řekl bych slušnější než jsou dneska.

Po uvolňování komunistického režimu v roce 1968 byli během pražského jara znovuobnoveni skauti. Pan Botka měl kousek od Stromovky skautskou klubovnu, kam rád chodil. Jezdil i na skautské tábory.

Byl to dobrodružný svět, protože ty tábory byly neskutečný. Stavěli jsme tábor a stavěli jsme ho 14 dní možná 3 týdny. Těžili jsme kulatinu v lese sekerami deseti-jedenácti letí kluci. Když nás rodiče obdrželi zpátky, tak jsme byli nedomytý, potlučený, poškrábání zarostlý, ale jako neskutečně šťastný. Jako tam člověk získal neuvěřitelnou sebedůvěru, naučil se spoustu věcí, naučil se vycházet s kolektivem, byl to bezvadný svět.

Ale v září 1970 komunisté znovu skautské hnutí bohužel zrušili. Všechno jim ze skautské klubovny vyházeli, včetně jejich maskota - vycpaného lvíčete, které pak našel roztrhané v parku.

Když vlastně zrušili skauta, tak mi samozřejmě rodiče mi řekli: hele, jestli dneska chceš, tak můžeš jít naposled v kroji, tak jsem šel v kroji prostě do školy a pak už ne.

Kromě skautu bylo nedílnou součástí jeho života divadlo. Jeho rodiče byli Semaforáci, takže na divadelních představeních vyrůstal. Jeho táta se dokonce kamarádil s Cimrmany. Jednou ho našel na fotce, kde sedí na pivě se Zdeňkem Svěrákem a Janem Kašparem. Ano, Cimrmani a Semafor byli jeho velká láska.

Řekl bych, že od půlky šedesátých let jsem asi v Semaforu viděl všechno. Já jsem tam chodil ještě rád, když byla přestávka a neměl jsem, co dělat, byl jsem kluk, byl jsem na městě dole v Praze. Tak o přestávce, když šli lidi kouřit, tak jsem se vmísil potom na to bidýlko a viděl jsem většinu těch věcí od půlky několikrát.

Celý život měl kolem sebe spoustu inspirativních lidí. Ať už to byl otec, ke kterému od malička vzhlížel, nebo vůdce skautu, anebo chlapík, který ho do skautu přivedl.

Ono to funguje jako na kulečnickovém stole. Ty se někam koulíš a někdo do tebe tukne a vychýlí ten tvůj život, ukáže ti nějakou cestu a nemusí tě proto přesvědčovat a stačí proto občas jen pár chvil na to, aby tě ovlivnil na celý tvůj život.

Dnes se pan Botka věnuje opravě čtyři sta let starého statku, chovu koní, šermířství, lukostřelbě, obnově formanských cest a památek. Neustále je ve styku s přírodou a lidmi, které má rád.